

Vriendschap ontstaat vaak uit een ontmoeting
waarvan niemand verwacht dat er
een wonder zal gebeuren

GABY RASTERS

Nooit meer
bang

ROMAN

NOOIT MEER BANG

Van Gaby Rasters verschenen eerder bij
Uitgeverij Zomer & Keuning:

Follow *

Like *

Share *

* Van deze uitgave verscheen ook een E-book.

Gaby Rasters

Nooit meer bang

Uitgeverij Zomer & Keuning

*Deze roman is gebaseerd op ware feiten.
Het verhaal eromheen is fictie.*

ISBN 9789401912242
ISBN e-book 9789401912259
NUR 340

© 2018 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design
Vormgeving binnenwerk Andries Mol, Studio Mol
Auteursfoto MOODZ fotografie

www.gabyrasters.nl
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

*Karen, jouw verhaal raakt me diep. Mijn boek is fictie,
jij leeft de werkelijkheid...*

Voor de Louises: Loes en Margriet

En voor alle vrouwen die ik ken, die moedig en sterk zijn.

Voor Perla en Zara, Lydia, Kyra, Wies, Elles, Marlou
en Julia*, Tanja, Mariëtte, Margo, Monique en Laurie,
Patrice, Jolanda, Aline, Rianne, Nuray, Olha, Ingrid en
Isa, Natasja, Elise, Peggy en Quinn*, Anke en Mariëlle,
Nancy, Sanne en Juliëtte*, Leny, Tina, Wendy, Wilma,
Milika, José, Lamija en Semir*.*

Sara en Sabijn!

Voorwoord

22 maart 2016. Ik was in Brussel en zat net als Louise aan het ontbijt toen ik militairen om het hotel heen zag rennen. Er was duidelijk paniek. Niet lang daarna was Brussel veranderd in een oorlogsgebied. Het loeien van sirenes zal ik nooit vergeten. Terreur had voor mij opeens een gezicht gekregen en werd meer dan het nieuws in de kranten of op de tv. Ik ben op geen enkel moment in gevaar geweest. De aanslag kan en wil ik niet loslaten of vergeten. Dit boek is mijn manier geweest om deze daad van terreur een plek te geven. Ik geloof soms te veel in sprookjes, dat weet ik, en met dit boek heb ik de werkelijkheid mooier gemaakt dan hij is. De helft van de opbrengst van dit boek wil ik dan ook schenken aan een van de slachtoffers van deze aanslag. Karen, ik wens je heel veel liefs en gezondheid toe.

Om mij heen zie ik vrouwen die ontzettend sterk zijn. Vrouwen die omgaan met het verliezen van een kindje, vrouwen die worstelen met hun gezondheid en vechten tegen kanker. Ik zie vrouwen die zo ontzettend veel hebben meegeemaakt in hun leven en toch in staat zijn om dit leven weer

kleur en vorm te geven. Stuk voor stuk vrouwen die inspireren, vrouwen die een voorbeeld zijn voor anderen. Vrouwen die hopelijk ook af en toe huilen en zich overgeven aan hun verdriet.

Ik hoop dat we elkaar als mensen blijven steunen en aanmoedigen. *Laten we bij elkaar schuilen, als dat nergens anders kan.*

Gaby Rasters, voorjaar 2018

1

Louise kijkt geërgerd naar de beste plek in het restaurant van het hotel, de plek waar zij normaal gesproken altijd gaat zitten. Bezet. De ladder in haar panty kruipt ondertussen langzaam omlaag.

Ze speurt de tafeltjes af en ze ziet nog maar een paar lege plekken. Besluiteloos blijft ze staan. Eigenlijk heeft ze zin om heel hard te gillen. Haar lippen krullen even omhoog bij dit binnenpretje. Heel hard gillen of een harde boer laten in een publieke ruimte staat op haar lijstje van dingen die ze heimelijk zou willen, maar nooit zal doen. In plaats daarvan steekt ze haar tong uit, zomaar. Naar niemand in het bijzonder.

Dan ziet ze dat de ‘inpikker’ van haar plekje naar haar wenkt. Louise draait zich om om te zien of er een ober achter haar staat, maar er is niemand te bekennen. Ze knijpt haar ogen tot spleetjes en kijkt de man vragend aan. Hij wenkt nog een keer naar haar. Ze stapt op hem af.

‘Niet jouw dag vandaag?’ De man kijkt haar vriendelijk aan.

‘Niet echt, nee. Je zit op mijn plek.’ Ze kijkt hem nu recht

aan. Hij staart terug zonder met zijn ogen te knipperen. Hij is best knap. Althans, als je op het arrogante-ik-knip-met-mijn-vingers-en-ik-krijg- alles-gedaan-type zou vallen.

‘Aha.’

Dan valt er een stilte.

Louise begint te giechelen. ‘Sorry.’

‘Ga zitten. Dan beginnen we opnieuw. Of geef je de voorkeur aan die meneer drie tafeltjes verder?’

Louise volgt even zijn blik en gaat dan met een plof op de stoel tegenover hem zitten. ‘Nou, jij wint.’ Ze trekt een vies gezicht. In haar hoofd popt meteen een naam omhoog voor die vreemde man links achter in de hoek.

‘Weer een binnenpretje?’

‘Ja.’ Ze kijkt hem aan. ‘Een leven zonder is erg saai, vind je niet?’

‘Het is maar hoe je het bekijkt. Misschien kun je jouw binnenpretje delen, hebben we samen lol.’

‘We delen al een tafeltje, lijkt me voorlopig genoeg, toch?’

‘Misschien moet je, als je morgenochtend dit plekje wilt hebben, iets vroeger opstaan.’

‘Ik zal vanavond mijn jas over de stoel hangen, lijkt me ook een slimme actie. Maar geen zorgen, morgenvroeg lig ik weer in mijn eigen bed. Moet alleen deze dag nog even door zien te komen.’

‘Zwaar leven heb jij, of niet.’ Hij kijkt haar geamuseerd aan.

‘Bij tijd en wijlen wel, ja. Maar ook daar houd ik wel van. Gaat bij jou altijd alles van een leien dakje? Mijn naam is trouwens Louise.’ Ze steekt haar hand naar hem uit.

‘Leuk kennis met je te maken, Louise met een ladder in haar panty.’

‘Shit.’ Ze duikt onder de tafel en ziet inderdaad dat het ding nu niet meer te dragen is. Haar rokje omlaagtrekken zal niet helpen.

‘Joh, maak je niet druk. Het staat je best leuk. Mijn naam is trouwens...’

Louise onderbreekt hem. ‘Nee, niet zeggen, laat me raden hoe je heet.’

Hij kijkt haar verbaasd aan.

‘Ja, ik krijg soms dingen “door”.’ Louise brengt haar handen naar haar slapen en concentreert zich. ‘Ik zie een L.’

De man probeert zijn verbazing te verbergen. ‘Ga door, Louise.’

‘Ja, een L, heel duidelijk. Je heet Lennard en je werkt voor de Europese Commissie. Geen twijfel mogelijk.’ Met pretogen kijkt ze hem aan.

Dan begint Lennard te lachen. ‘Je had me bijna te pakken.’ Hij kijkt naar de badge die aan zijn blouse is vastgeklemd. ‘Een open boek, hè.’

‘Zal ik voor ons allebei koffie halen, om het goed te maken?’ Louise staat op van haar stoel.

‘Zo’n aanbod sla ik niet af. Ben je altijd zo hoffelijk?’

‘Ja. Vooral wanneer ik zelf trek heb.’ Ze geeft hem een knipoog.

Ze weet dat hij haar nakijkt. Misschien zou ze iets meer met haar heupen moeten wiegen nu. Ze onderdrukt een opkomende kriebellach. Ze schept snel wat eten op een bordje en zet twee mokken dampende koffie op het dienblad.

Lennard kijkt vol belangstelling naar haar bord vol eten. ‘Je lijkt wel uitgehongerd. Krijg je thuis niks te eten?’

‘Ik ben gewoon een veelvraat.’ Louise neemt een hap van haar broodje. ‘Jij neemt zeker alleen muesli en een versgeperste jus?’

Lennard begint te lachen. ‘Jij zit vol vooroordelen. Hoe kom je erbij?’

‘Afgetraind lijf, zonnebril in je haren. Patsertype.’

‘Dit gaat een aangename ochtend worden, dat heb ik al in de gaten. Ik ga ook even wat te eten halen. Muesli lust ik trouwens niet.’

‘Nou, ga je gang, en schaam je vooral niet. Was dit een date geweest, dan had ik natuurlijk ook niet mijn bord volgeladen met spek en eieren. Maar nu kan gewoon alles, toch?’

‘Echt? Jij lijkt mij niet het type dat zich aanpast aan conventies.’

Louise rolt met haar ogen. ‘Jij denkt mij nu al te kennen?’

‘Nee, je hebt gelijk. Ik heb werkelijk geen idee wie er tegenover me zit. Maar ik ga mijn best doen om dat uit te vinden.’

‘Toch geen saai vraaggesprek?’

‘Wat stel jij voor?’

‘Laten we doen alsof we dronken zijn en alle vragen stellen waarvoor we de dag erna onze ogen uit ons hoofd schamen.’

‘Ik doe mee. Hoelang hebben we?’

‘Ik heb over een uur een afspraak, hier in het hotel, dus laten we zeggen genoeg voor ieder tien vragen.’

‘Dat moet lukken, al begint mijn meeting over pak ’m beet twintig minuten, maar ach.’ Hij loopt naar het buffet en schept zijn bord vol met eten.

‘O, meneer is een zoetekauw.’

‘Yep, een van mijn guilty pleasures.’ Lennard gaat zitten en neemt een hap van zijn croissantje.

Louise zet haar koffiemok weg en schuift haar stuk cake naar Lennard toe. ‘Je mag mijn cake ook wel hebben, ik heb denk ik het laatste stuk gepakt net.’

‘In ruil voor?’

‘Één extra vraag van mij aan jou.’ Haar ogen glinsteren. Ze voelt zich opeens een stuk beter in haar vel dan de afgelopen weken.

‘Deal. Jij begint?’

‘Ja. Maar moment, mijn telefoon gaat.’ Ze duikt haar tas in en vist haar mobieltje eruit. ‘Met Louise.’ Ze trekt een vies gezicht en Lennard moet lachen. Louise ziet dat hij zijn telefoon pakt om zijn berichten te checken, hij wil kennelijk niet luistervinken.

Ze stopt haar telefoon weg. ‘Nou, fraai. Ik zit hier voor niks. Mijn afspraak komt niet.’

‘O, wat naar. Had je er erg naar uitgekeken?’ Lennard trekt een bezorgd gezicht.

‘Eigenlijk ben ik opgelucht. Ik had er geen zin in, dus misschien heeft mijn voodoo-act van vannacht geholpen. Het probleem is wel dat hij wil verzetten, dus over een week of wat zit ik hier weer.’

‘Nou, dan heb je geluk, dan ben ik er niet en is deze tafel voor jou alleen.’

‘Ik zal aan je denken en een plak cake op je eten.’

‘Dat zou ik fijn vinden.’

‘Nou, hup, we gaan aan het werk. Vraag één: een ontbijtje met een wildvreemde vrouw of een wilde nacht met een wildvreemde vrouw?’

Lennard vouwt zijn armen achter zijn hoofd. ‘Normaal volgt dat ontbijtje toch na een wilde nacht? Maar dat bedoel je zeker niet.’

‘Je snapt wat ik bedoel.’ Ze neemt een slok van haar koffie. Zijn ogen kalmeren haar.

‘Mijn antwoord zal je tegenvallen. Ik hou niet van wilde nachten met vreemde vrouwen. *Been there, done that*. En van de laatste keer, en dat is gelukkig meer dan tien jaar geleden, herinner ik me vooral dat ik me wezenloos schrok toen ik haar van dichtbij bekeek.’

‘Nou, dat is een vrouwonvriendelijk antwoord, zeg. Gaat het je alleen om het uiterlijk dan?’

Lennard zucht. ‘Nee, het gaat me juist niet om het uiterlijk. En daarom hou ik ook niet van een willekeurige vrijpartij. En inderdaad, mijn laatste opmerking was niet netjes. Kan ik die nog terugnemen?’

‘Nee. Je antwoord was je eerste impuls. Dat zou net zoiets zijn als wanneer ik me op een eerste date zou aanpassen en alleen een bakje yoghurt zou eten en ondertussen zou vergaan van de honger.’

‘Oké, we gaan dus echt gewoon helemaal los in onze antwoorden?’

‘Eerlijk zijn zoals je nog nooit geweest bent. Een van de dingen op mijn bucketlist. Zeggen wat ik denk. Opstaan in een saaie meeting en zeggen: “Beste mensen, het boeit me niet.” En dan meteen wat andere opgekropte gevoelens eruit gooien. Ja, dat lijkt me echt top.’

‘Waarom doe je dat dan niet gewoon?’

‘Opvoeding. Normen en waarden. De geldende conventies. Je kent het wel.’

‘Ja, ik snap wat je zegt. Goed, mijn vraag aan jou nu.’

Louise gaat verzitten op haar stoel en stroopt de mouwtjes van haar jurkje omhoog. ‘Kom maar op!’

‘Wat mis jij in je leven, Louise?’

Louise sluit haar ogen en haalt diep adem. Dan kijkt ze hem recht aan. ‘Mijn rechterborst.’

Ze ziet dat hij probeert om zijn ogen niet af te laten zakken naar beneden. Onbewust wrijft ze over de plek waar een paar jaar geleden nog een borst zat. Ze doorbreekt de stilte. ‘Sorry, was niet fair van me. Ik moet met dit rare verdedigingsmechanisme van me nog eens naar een zielenknijper.’ Ze maakt een ronddraaiend gebaar met haar hand om aan te geven dat ze een beetje gek is.

Lennard begint te lachen. ‘Gek ben je niet, maar je houdt inderdaad wel van de confrontatie. Wil je me erover vertellen?’ Zijn stem klinkt zachter nu.

‘Nee. Hoeft niet. Je mag een nieuwe vraag stellen.’ Ze pikt een stukje komkommer van zijn bord en steekt het in haar mond.

‘Elke dag natte sokken aantrekken of een frikandel eten voor het ontbijt?’ Met een uitgestreken gezicht stelt hij haar deze vraag en ze moet er enorm van proesten.

Ze buigt zich naar hem toe en fluistert in zijn oor: ‘Ik wil het allebei.’

De ober komt langslopen en haalt de lege borden weg.

Lennard kijkt op zijn horloge.

‘Je moet gaan, hè?’ Louise probeert de teleurstelling in haar stem te onderdrukken.

‘Eigenlijk wel, maar ik blijf. Vanmiddag rond vijf uur vertrekt mijn vlucht, tot die tijd ben ik de jouwe. Die paar uur kunnen ze wel zonder mij vergaderen. Ik stuur even een mail.’

Louise klapt in haar handen. ‘Jij waaghals!’ Haar hart maakt een sprongetje. Dit is leuk!

Tijdens het typen kijkt hij haar opeens aan. ‘Sta je nog onder controle?’

‘Je verspilt een kostbare vraag.’ Even zwijgt ze. ‘Over driewintig dagen mag ik weer. Hopelijk kom ik er schoon uit. Nu ben ik weer!’

Lennard klapt zijn telefoon dicht en vouwt zijn handen onder zijn kin. Louise ziet dat hij geen ring draagt. Boos probeert ze dat blij stemmetje in haar hoofd tot zwijgen te brengen. Ze heeft de mannen afgezworen en daar houdt ze zich aan.

‘Wanneer heb jij voor het laatst met een vrouw gevreeën?’

‘Nou, behoorlijke levensvragen werp jij op.’ Hij lacht een beetje schaapachtig.

‘Wie had het over levensvragen? Ik zei dat we vragen gingen stellen die we normaal gesproken alleen durven te stellen na heel veel bier.’

‘De laatste keer was drie weken geleden. Met mijn ex.’

‘Dat schijnt de lekkerste seks te zijn...’

‘Zou kunnen. Het was, zeg maar, als een soort afscheid. En jij?’

‘Iets langer geleden. Drie jaar. De dag voor mijn borst eraf ging. Ook een soort afscheid.’

‘Dat geloof ik niet.’

‘Dan niet. Ik hoef er niet om te liegen, toch? Beschouw dit als een biecht. We zien elkaar nooit meer en luchten ons hart zonder dat we in de kerk op zo’n houten bankje moeten zitten.’

‘Oké, ik doe mee, maar dan wil ik antwoorden van je die iets langer zijn dan je perfecte cliffhangers. Ik heb tot twee uur, dus lunchen kunnen we hier ook.’

Wezenloos roert ze in haar koffie en ze verzamelt de flarden van gedachten die in haar hoofd ronddansen. Ze moet echt leren beter te clusteren.

‘Mijn vriend, nu mijn ex, wilde afscheid nemen van mijn lijf in nog onaangetaste toestand. Ik had er toen al gemengde gevoelens bij. Ik wilde van die borst af! Mijn rechterborst, mijn grootste vijand van dat moment, hoefde niet “geëerd” te worden. Ik voelde me al weken niet meer verbonden met... mijn borst. Bovendien moest ik het gevecht nog zien te winnen. Na de amputatie en de chemo...’ Ze stopt even en raakt haar haren aan. ‘Na de chemo en de eerste positieve berichten krabbelde ik op. Ik probeerde zo goed en kwaad als het ging mijn relatie ook weer nieuw leven in te blazen. Dat liep uit op een fiasco. De blik in zijn ogen toen ik naakt voor hem stond, die afkeer. Nee, nooit meer.’

‘Wat bedoel je met nooit meer?’

‘Precies zoals ik het zeg. ik zal nooit meer met een man vrijen. Nooit meer met een man zijn. Ik ben er klaar mee.’

‘Nogal drastisch. En zonde.’

‘Wat jij wilt.’

‘Kan het zijn dat het geen afkeer was, maar verdriet of medelijden?’

‘Nog erger.’

‘Of je eigen zelfmedelijden?’ Weer die zachtheid in zijn stem. Bij een ander zou ze zijn opgestaan en weggelopen.

‘Werk je echt voor de Europese Commissie of beun jij bij als psycholoog?’

‘Nu ben jij het die een vraag aan het verspillen is. Dat kun je beter.’

‘Hoe zou jij gekeken hebben als er een vrouw met een verminkt lichaam voor je stond?’

‘Wat bedoel je met verminkt?’

‘Met maar één borst.’

Lennard begint te lachen. Lang en hard. Louise vecht tegen opkomende tranen, waar ze vandaan komen weet ze niet. Van de spiegel die hij haar voorhoudt? Zou hij weten dat dit is wat hij doet?

Dan kijkt hij haar aan. ‘Wil je dat echt weten?’

Ze buigt haar hoofd en knikt. ‘Ja.’ Ze friemelt aan haar servet. Ze heeft geen honger meer.

‘Ik zou naar haar gekeken hebben. Met trots. En vol liefde. Ik zou je, ik bedoel haar, zachtjes hebben aangeraakt. Ik zou de littekens volgen met mijn vingers en laten uitkomen bij haar hart. Littekens vol leven. Van overwinning. En ik zou haar mond kussen. En ze zou voelen dat ze mooi is, alleen maar mooi is...’

‘Bullshit.’

‘In jouw wereld blijkbaar. Niet in de mijne.’ Hij sluit zijn ogen en lijkt even af te dwalen in zijn gedachten. Ze neemt hem nog eens goed op. Het patsertype waar ze hem voor aanzag, is verdwenen. *Nee, Louise. Nee!*

‘Stom gedoe ook met die vragen.’ Louise bijt op haar lip.

‘Nee, je haalt me uit mijn comfortzone en dat is goed. Ik heb nog een vraag aan jou. Mag het?’

‘Ja, dat mag, maar is het een idee dat we dit restaurant verlaten en een ommetje maken? De zon lokt me naar buiten. En ik heb een houten kont gekregen.’

‘Ik vind dat een prima idee. Mag ik eerst nog even uitchecken van je?’

‘Ook goed, doe ik dat ook. Zie ik je over een halfuur in de lobby?’

‘Ja.’

‘Met het recht voor ons beiden om ons te bedenken en ieder onze eigen weg te gaan. Laten we een speling van twee minuten inbouwen.’

‘Ik zal er zijn. Ik hoop jij ook. Of ben je bang voor mijn vraag?’

‘Angst ken ik niet, Lennard.’

‘Bang ben je niet, nee. Maar iedereen heeft angsten, geloof me.’

‘We zullen zien. Je hebt nog negenentwintig minuten nu.’ Louise draait zich om en loopt naar het trappenhuis. De lift laat ze links liggen. Misschien heeft hij gelijk, heeft ze wel degelijk angsten.

Hijgend komt ze op de achtste verdieping aan. Haar conditie is nog steeds niet wat die is geweest. Ze baalt ervan. Ze kijkt de kamer rond; al haar spullen zijn al ingepakt. Nadat ze nog snel haar tanden heeft gepoetst, gaat ze met een borstel door haar haar. Ze grijnst bij het zien van haar eigen glimlach en tikt tegen de spiegel. ‘Haal jij je maar niks in je hoofd.’

Ze pakt haar trolley en trekt de deur achter zich dicht. Gelukkig is de trap af niet zo zwaar. Ze wisselt per verdieping met het vasthouden van haar koffertje. Beneden angekommen zit Lennard al te wachten. Ze schenkt hem een glimlach. ‘Shit, je bent er al. Ik had weg willen sneaken.’

Hij trekt een pruillip en lacht dan. ‘Jij bent geen weg-sneaker, je zou het me in mijn gezicht gezegd hebben. Toch?’

‘Waarschijnlijk wel. Of op z’n minst een briefje voor je hebben achtergelaten met de lovende woorden: “Het was kort maar krachtig. Tot ooit.”’

Louise checkt ook uit en laat haar trolley in het hotel staan. ‘Kom, een frisse neus halen!’

De zon schijnt heerlijk op haar rug. Ze ziet nu pas hoe

lang Lennard is. Ze is blij dat ze haar platte schoenen aanheeft omdat ze daar zo lekker op kan lopen, maar ze voelt zich nu wel heel erg klein. Een paar minuten lang lopen ze zwiingend naast elkaar. Louise snuift de geuren van de stad op. Ze ziet dat hij af en toe schalks naar haar kijkt. ‘Wat ben je aan het denken, Lennard?’

‘Dat het fijn is om naast je te lopen.’

‘O.’

‘Ik ben benieuwd naar die bucketlist van je. Dat is mijn volgende vraag aan je. Deel je lijst met me.’

‘Wow, dat gaat wel heel erg ver.’

‘We waren zogenaamd dronken, het was jouw idee. Kom op, vertel!’

‘Mijn bucketlist...’ Ze maakt een huppelsprongetje. Ze wil hem bijblijven, zijn lange benen gaan te snel voor haar. ‘Mijn lijst groeit met de dag. En is veranderlijk als het weer in april. En mijn lijst is onconventioneel. Ik waarschuw je vast.’

‘Schat, ik had niet anders van je verwacht.’ Hij schrikt bij het uitspreken van het kooswoordje. Ze giechelt wanneer ze zijn wangen even ziet verkleuren.

‘Nou, schat. Hier komt het. Ik wil gewoon een keer gillen midden in een vergadering of restaurant, een keiharde boer laten mag ook. Ik wil in een wit kantoorgebouw of streng bewaakt museum mijn initialen ergens op kalken. Ik wil een monnik verleiden. Verder wil ik de lift nemen in plaats van de trap. Je had gelijk, ik heb wel angsten. En ik wil weten hoe het voelt om de dood in de ogen te kijken.’

‘Dat heb je toch al eens gedaan, of niet dan?’

‘Nee, ik heb iets in mijn lijf gehad wat op mij aan het jagen was en de dokters hebben toen een tegengif erin

gespoten, en dat was het gevecht tussen de kanker en de chemo. Het voelde een beetje als buiten mij om. Ja, ik was bang, maar ik stond er verder buiten. Het voelde niet heldhaftig.'

'Al die dingen op je lijst... Ik probeer ze te begrijpen. Waarom wil je zo graag burgerlijk ongehoorzaam zijn?'

'Omdat ik altijd binnen de lijntjes heb gelopen. Altijd. De braafste van de klas. Ziek zijn, echt ziek zijn, moet je leven toch veranderen, zegt men. Dus ik wil leven alsof ik een nieuwe kans heb gekregen. De kans om het anders aan te pakken. Anders te zijn.'

'Wat was er dan mis met hoe je het deed, voor je ziekte?'

'Ik leefde voor een ander. Altijd.'

'Je bent interessant, Louise. Maar volgens mij ben je dat altijd al geweest. Kanker of geen kanker?'

'Zou kunnen. Ik ben altijd een beetje raar geweest, dat wel.'

'Stond vragen afvuren aan een vreemde ook op je bucketlijst?'

'Nee, maar ik zet hem erbij en streep hem door. Het is een mooie, vind je niet?'

'Ik weet er nog een voor je.' Hij kijkt haar nu indringend aan.

'Vertel.'

'Ik daag je uit om over een jaar weer aan datzelfde tafeltje te komen zitten.'

Een vonk, een aanslag, een zoektocht

Op zomaar een ochtend op het vliegveld van Brussel vinden er twee bijzondere ontmoetingen plaats. Vlak nadat Maud heeft ontdekt dat haar vriend een ander heeft, vindt ze gehoor bij de lieve Victor. En Louise, die vanwege haar borstkanker een muur om zich heen heeft gebouwd waar geen man doorheen kan, merkt dat ze zich toch ineens aangetrokken voelt tot Lennard, die ze ontmoet in de ontbijtzaal van haar hotel.

Later op zomaar die ochtend vindt er in de vertrekhal een vreselijke aanslag plaats. De twee vrouwen bevinden zich niet meer op het vliegveld, maar Victor en Lennard wel. De zoektocht brengt Maud en Louise bij elkaar in deze prachtige roman over liefde en verlies, en over de ongekennde kracht van mensen.

GABY RASTERS is de auteur van de trilogie *FOLLOW*, *LIKE* en *SHARE*. Nu tilt ze haar schrijverschap naar een hoger niveau met een roman waarin nog steeds haar kenmerkende humor en lichtheid zitten, maar die een diepere laag heeft waar je stil van wordt.

